

ЕЛИНОР & ПАРК

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

Превод от английски език
Ирена Алексиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Eleanor & Park*

Copyright © 2013 by Rainbow Rowell
All rights reserved.

Превод Ирена Алексиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2015
ISBN 978-954-27-1375-3

Вече не се опитваше да я върне.

Тя се връщаше единствено по своя воля – в сънища, в лъжи, в откъслечни проявления на дежавю.

Например случваше се да кара към работата и да види момиче с рижава коса на някой ъгъл. И тогава за части от секундата, в които дъхът му спираше, можеше да се закълне, че е тя.

А после виждаше, че момичето е по-скоро русо, отколкото рижаво.

Че държи цигара... И носи тениска на „Секс Пистълс“.

Елинор ненавиждаше „Секс Пистълс“.

Елинор...

Която стоеше зад гърба му, докато обърнесе глава. Лежеше до него само миг преди да се събуди. Правеше всички останали да изглеждат по-невзрачни, по-плоски и никога – достатъчно добри.

Елинор, която съсипваше всичко.

Елинор, която я нямаше вече.

Вече не се опитваше да я върне.

АВГУСТ 1986

Глава 1

ПАРК

„Екс Ти Си“ не бяха достатъчно шумни, че да заглушат кретените, които се возеха в задната част на автобуса.

Парк притисна слушалките към ушите си.

Утре щеше да вземе „Скини Пъпи“ или „Мисфитс“. Или пък щеше да си направи специален подбор за автобуса, с колкото е възможно повече драние, вой и крясъци.

А нюеуейв щеше да си слуша през ноември, когато вземеше книжка. Техните от доста време бяха обещали, че ще му дадат да кара импалата на майка му, и той вече събираше пари за нов касетофон.

Щом изкараше курсовете, щеше да слуша каквото си иска. Или пък нищо, ако така му е кеф. И най-важното – щеше да спи двайсет минути повече сутрин.

– Няма такова нещо! – извика някой зад гърба му.

– Няма, ама има! – изкрещя Стив в отговор. – Казва се „стил пияна маймуна“, пич. И е жестока работа. Можеш да убиеш човек...

– Плямпаш наизуст.

– Не, ти плямпаш наизуст – отсече Стив. – Парк! Ей, Парк!

Парк го чу, но не реагира. Понякога, ако се направиш на ударен, Стив намираще друг, с когото да се заяде. Това ти даваше осемдесет процента шанс да оцелееш край него. За другите двайсет процента трябваше просто да си държиш главата ниско...

Нещо, което Парк за миг бе забравил. Резултатът не закъсня. Топче смачкана хартия го фрасна по тила.

– Това ми бяха записките по анатомия бе, идиот! – проплака Тина.

– Извинявай, скъпа – отвърна Стив. – Ще ти обясня всичко по анатомия. Какво искаш да ти покажа?

– Покажи ѝ стил „пияна маймуна“ – обади се някой.

– ПАРК! – изкрещя Стив.

Парк свали слушалките и се обърна към задната част на автобуса. Стив се бе разположил като вожд на последната седалка. Макар и седнал, главата му почти опираше в тавана. Където и да се намираще, изглеждаше като в страната на лилипутите. Едва седми клас, вече приличаше на зрял мъж, а тогава още не му бе пораснала брада. Съвсем скоро след това вече трябваше да се бръсне всеки ден.

Парк понякога се питаше дали Стив ходи с Тина само защото беше по-едър до нея. Повечето момичета от Комплексите бяха дребнички, но Тина нямаше и метър и шейсет, и то ведно с огромната си грива.

Веднъж в девети клас един перко реши да се заяде със Стив и му каза да внимава да не оплоди Тина, че какъвто е гигант, дете от него направо ще я разпори. „Ще ѝ се пръсне коремът като в „Извънземните“, беше се изцепил онзи. Стив си счупи малкия пръст в лицето му.

Като разбра за случката, бащата на Парк заяви: „Крайно време е някой да научи сина на Мърфи да си свива ръката в юмрук“. Самият Парк тайно се надяваше никога да не го направи. Момчето, което Стив удари, цяла седмица не можа да си отвори очите.

Парк метна обратно намачканите записки на Тина и тя ловко ги улови.

– Парк – подхвана го Стив, – кажи на Майки за каратето „пияна маймуна“.

– Нищо не знам за него. Какво да му кажа? – сви рамене Парк.

– Но има такъв стил, нали?

– Доколкото съм чувал.

– Ето! – отсече Стив и се огледа за нещо, с което да замери Майки, но не намери нищо подходящо и се задоволи с това да му размаха пръст. – Видя ли бе, шибаняк!

– Че какво разбира Шеридан от кунгфу? – каза Майки.

– Ти малоумен ли си, или какво? – отвърна Стив. – Нали майка му е китайка.

Майки впери изпитателен поглед в Парк, който му се ухили злобно и присви очи.

– Я! Вярно бе! – възкликна Майки. – Винаги съм те мислил за мексиканец.

– Стига бе, копеле – каза Стив. – Ти си егати расистът.

– Не е китайка – обади се Тина. – Корейка е.

– Кой това? – попита Стив.

– Майката на Парк.

Тина се подстригваше при нея от началното училище. Имаха съвсем еднакви прически – дълги кичури, навити спираловидно на студено къдрене, и бретон, тупиран нагоре.

– Не знам каква е, ама е адски секси – изгърси Стив и се разкиска. – Без да се обиждаш, Парк.

Парк успя да се усмихне и седна на мястото си, като побърза да сложи слушалките и да увеличи звука до дупка. Въпреки това продължаваше да чува Стив и Майки четири реда зад себе си.

– Е, добре, какъв е смисълът да се правиш на пияна маймуна? – попита Майки.

– Пич, ти би ли се изрепчил на пияна маймуна? Те са егати добитъците. Я си спомни орангутана във „Всичко, което ни прави свободни“. Представи си някакво такова животно да ти се разбеснее насреща.

Парк забеляза новото момиче горе-долу по същото време, в

което го видяха и всички останали. Стоеше в предната част на автобуса до първото свободно място.

Съседната седалка беше заета от едно момче, също новак, което побърза да си сложи чантата на празното място до него и демонстративно се обърна към прозореца. До края на автобуса всички, които седяха сами на седалка, се преместиха от страната на пътеката. Парк чу Тина да се кикоти. Тя буквално живееше заради такива ситуации.

Новото момиче пое дълбоко въздух и пристъпи към вътрешността на автобуса. Всички се правеха, че не я виждат. Парк също се опита да не я гледа, но не можеше да се удържи – все едно виждаше дерайлирал влак или слънчево загъмнение.

Изглеждаше точно като човек, от когото може да се очаква да изпадне в такова положение.

Беше не просто нова, но и някак едра, странна. Със супер шантава коса – яркочервена, че и къдрава на всичкото отгоре. И беше облечена така... сякаш специално се бе постарала да привлича хорските погледи. Или може би не си даваше сметка колко идиотски изглежда. Носеше мъжка карирана риза, на врата ѝ висяха половин дузина шарени гердани, кой от кой по-откачен, а около китките ѝ бяха увити шалчета. Парк я гледаше и си мислеше, че мяза на плашило или на една от онези миниатюрни кукли против страх, които майка му държеше на тоалетката си. Приличаше на нещо, което няма шанс да оцелее сред дивата природа.

Автобусът отново спря; качиха се още ученици, които се юрнаха по пътеката, избутаха момичето и се стовариха на местата си.

В това беше работата: всички, които пътуваха с автобуса, вече имаха места. Бяха си ги заплюли още в първия учебен ден. А такива като Парк, които имаха късмета да се разполагат сами на двойна седалка, нямаше да се откажат от тази привилегия. Не и заради някого като нея.

Парк отново погледна момичето, което стърчеше напред по пътеката и неловко се оглеждаше.

– Ей, ти! – извика шофьорът. – Сядай!

Момичето тръгна към задната част на автобуса. Право в търбуха на звяра. „Спри, за бога – помисли си Парк. – Върни се назад“. С гърба си усещаше как точат зъби Стив и Майки. Не искаше да гледа, но не можеше да отмести поглед.

В този момент момичето видя едно свободно място от другата страна срещу Парк и се спусна към него с видимо облекчение.

– Ало! – провикна се грубо Тина.

Момичето продължи да върви.

– Ало! Хухавел!

Стив прихна да се смее. Приятелите му го последваха миг по-късно.

– Не може да седнеш там – заяви Тина. – Това е мястото на Михайла.

Момичето спря, погледна Тина, после свободното място и се почуди какво да направи.

– Сядай веднага! – изрева шофьорът отпред.

– Трябва да седна някъде – каза момичето с твърд и спокоен глас.

– Това не е мой проблем – отсече Тина.

Автобусът рязко спря и момичето пристъпи бързо назад, за да не падне. Парк се опита да увеличи звука на уокмена си, но нямаше накъде повече. Отново стрелна поглед към нея. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

Преди дори да осъзнае какво точно прави, той се премести на вътрешната седалка и каза:

– Сядай!

Гласът му прозвуча гневно. Момичето го изгледа, сякаш се опитваше да разбере дали е поредният идиот, или наистина ѝ отстъпва място.

– Мамка му! – процеди през зъби той и кимна към празната седалка до себе си. – Просто сядай, по дяволите!

Момичето седна. Не каза нищо. Слава богу, не понечи да му благодари. И остави достатъчно разстояние помежду им.

Парк се обърна към прозореца и зачака стоически вълната от подигравки, която щеше да се изсипе на главата му.

Глава 2

ЕЛИНОР

Елинор обмисли възможностите си:

1. Можеше да се върне пеша от училище. Предимства: фитнес, руменина на лицето, време за себе си. Недостатъци: не знаеше новия си адрес, нито дори посоката, в която да тръгне.
2. Можеше да се обади на майка си и да я помоли да я вземе. Предимства: много. Недостатъци: майка ѝ нямаше телефон. Нито кола.
3. Можеше да се обади на баща си. Да бе!
4. Можеше да се обади на баба си. Само за да я чуе.

Седеше на циментовите стъпала пред входа на училището и гледаше редицата жълти автобуси отсреща. И нейният беше там. Номер 666.

Дори да можеше да го избегне днес, дори личната ѝ покровителка вълшебница да ѝ се явеше с тиква, превърната в каляска, пак щеше да ѝ се наложи някак да се придвижи до училище на следващата сутрин.

А ония изчадия в автобуса нямаше внезапно да се събудят по-добронамерени. Тъкмо обратното. Нямаше да се изненада, ако си откачат челюстите като змии, за да я погълнат при първия удобен случай. Ами оная отзад с русата коса и избеленото с киселина яке? Ако се загледаше човек, сто на сто щеше да види рогата ѝ някъде из тупирания бретон. А пък гаджето ѝ сигурно бе потомък на библейските исполини.

Елинор имаше чувството, че някак по рождение всички я ненавиждат, преди изобщо да са я срещнали. Сякаш са били наети да я убият в някакъв предишен живот.

Виж, за азиатчето, което в крайна сметка ѝ отстъпи мястото, не можеше още да каже дали е от тях, или е просто глупак. (Глупак – в истинския смисъл на думата – със сигурност не беше. Елинор го видя в два от курсовете за напреднали, за които се класира.)

Това с курсовете за напреднали бе идея на майка ѝ. Беше изпаднала в ужас, като видя оценките ѝ за края на девети клас, и настоя в новото училище да я сложат с отличниците. „Тези резултати едва ли са изненада за вас, госпожо Дъглас“ – беше казал бившият ѝ класен. „Ха-ха – помисли си Елинор тогава, – ще се изненадате какво може да се окаже изненада впоследствие“.

Както и да е. И в курсовете за напреднали можеше със същия успех да блее в облаците. Прозорците не бяха по-малко.

Ако изобщо дойдеше отново в това училище. Ако въобще успееше да се прибере у дома.

Най-лошото бе, че нямаше на кого да се оплаче от целия този автобусен тормоз. Майка ѝ вече ѝ беше предложила друг вариант. Предишната вечер, докато помагаше на Елинор да си разопакова нещата, помежду им протече следният диалог:

– Ричи каза, че може да те кара до училище. На път му е към работата.

– В каросерията на камиона ли ще ме вози?

– Той се старая, Елинор. Искан да се сдобрите. Ти също обеща, че ще положиш усилия.

– Предпочитам да се сдобряваме от разстояние.

– Уверих го, че си готова да бъдеш част от това семейство.

– Та аз отдавна съм част от това семейство, мамо! По право, така да се каже.

– Елинор! Моля те!

– Просто ще ходя с автобуса. Какво толкова. Тъкмо ще се запозная с хора.

„Да бе – каза си Елинор, припомняйки си снощния разговор. – Пълна заблуда!“

Автобусът ѝ скоро щеше да тръгне. Един-два вече потегляха. Някой изтича надолу по стълбите, профуча покрай нея и неволно изрита чантата ѝ. Тя побърза да я дръпне настрана и понечи да се извини, но се спря. Беше азиатчето. Свъси вежди, като я видя. Тя също му се намръщи в отговор и той отпраши нататък.

„Чудо голямо – помисли си Елинор. – Е, няма да ме изядат“.

Глава 3

ПАРК

През целия път към къщи тя не му каза нито дума.

Цял ден мисли как да се отърве от нея. Трябваше да си намери друго място. Това бе единственият начин. Но къде да седне? Явно не искаше да се натрапва на някого другого, пък и самото преместване със сигурност щеше да привлече вниманието на Стив.

Парк очакваше, че ще почне да го подиграва веднага щом позволи на новото момиче да седне до него, но Стив си продължи разговора за кунгфу, сякаш нищо не се бе случило. Парк впрочем знаеше доста неща за кунгфу. Не защото майка му беше корейка, а защото баща му бе маниак на тема бойни изкуства. Парк и по-малкият му брат Джош ходеха на таекуондо, откакто бяха стъпили на краката си.

Трябваше да си намери друго място. Но как?

Можеше да седне някъде напред с новациите, но това щеше да е очебийна проява на слабост. Дори за миг му мина през ум да каже на новото момиче да се премести, нищо че щеше да бъде само сред ония идиоти.

Чувстваше се отвратително, че си мисли такива работи.

Ако научеше баща му, щеше да го нарече мухльо. На глас, и то право в очите. Баба му пък сигурно щеше да му зашие един зад врата и да каже: „На какво прилича това? Така ли сме те учили да се държиш с хора в по-неизгодно положение?“

Положението на Парк обаче не беше по-изгодно. Нямаше достатъчно авторитет, че да се застъпи за тая червенокоса откачалка. Стигаше му точно толкова, колкото да пази собствения си гръб. И макар да знаеше, че не е редно, някак се радваше, че има хора като това момиче. Защото имаше и хора като Стив, Майки и Тина, а те постоянно си търсеха жертви. Ако не беше тя, щеше да е някой друг, а ако нямаше друг, щеше да е Парк.

Стив му беше простил тази сутрин, но това нямаше да продължи вечно...

Парк отново си представи какво би казала баба му: „Я се стегни, синко, може ли да се измъчваш, че си направил добро на някого, докато другите са стояли безучастни?“

Не че беше сторил кой знае каква добрина. Да, беше ѝ направил място да седне до него, но само дето не я наруга. А по-късно през деня, като я видя да влиза в часа по английски, имаше чувството, че се е записала на този курс нарочно – за да го тормози...

– Елинор – каза господин Стесман. – Какво величествено име! Знаеш ли, че са го носили кралиците?

– И дебеланата от „Чипоноските“ – подхвърли шепнешком някой отзад и в стаята се разнесе сподавен смях.

Господин Стесман посочи един празен чин на предните редици и каза:

– Днес ще четем поезия, Елинор. Дикинсън. Искаш ли да започнеш ти? – После отвори учебника ѝ на съответната страница и посочи. – Ето тук. Високо и ясно. Ще ти кажа кога да спреш.

Новото момиче го погледна, сякаш е на заколение. Като разбра, че учителят не се шегува – господин Стесман почти никога не се шегуваше, – започна да чете.

– „Гладувах толкова години“.

Някои от учениците се разсмяха.

„Мили Боже! – помисли си Парк. – Само господин Стесман е в състояние да накара пълничко момиче да чете още на първия си учебен ден стихотворение, в което се говори за глад.“

– Продължавай, Елинор – подкани я учителят.

За ужас на Парк, тя започна отначало, този път по-силно:

– Гладувах толкова години

настъпи мойто пладне.

Трепереща – довякох масата –

допрях вината хладни.

По чужди маси бях ги виждала,

когато гладна – тръпнех

и гледах – гледах през прозорците –

богатства недостъпни¹.

Господин Стесман не я прекъсна и тя прочете цялото стихотворение с онзи спокоен и твърд глас, с който бе отвърнала и на Тина.

– Прекрасно! – възкликна господин Стесман, когато тя спря да чете. Сияеше от възторг. – Просто великолепно! Надявам се да останеш с нас, Елинор. Поне докато стигнем до „Медея“. Този глас идва с колесница, теглена от дракони.

Момичето се появи и в часа по история. Господин Зандерхоф не я накара да чете на глас, но не пропусна да възкликне: „О, кралица Елинор Аквитанска!“, когато погледна документите ѝ. Тя седна няколко реда по-напред от Парк и прекара часа, зяпайки през прозореца.

След като не успя да измисли начин да се отърве от нея в автобуса, а нямаше как да се отърве от себе си, Парк сложи слушалките и наду музиката докрай, и то преди още новата да се настани до него.

За щастие, тя не се опита да го заговори.

¹ Откъсът от стихотворението на Емили Дикинсън „Гладувах толкова години“ е предаден според изданието „Емили Дикинсън. Поезия“ в превод на Цветан Стоянов (изд. „Агата А“, София 1999). – Б. пр.